MAGAZIN Sportul

Cornel Penu, în poarta de handbal și dincolo de perimetrul ei

Se spune — și nu fără temei — că portarul reprezintă 50 la sută din valoarea unei echipe de hochei pe gheață. În fotbal, proporțiile nu au fost stabilite așa de precis ca în hochei, unde situația este acum unanim acceptată, de vreme ce majoritatea federațiilor naționale au comisii de portari așa cum au comisii de disciplină sau de competiții. Dar în handbal? Aci rolul portarului pare mai puțin important, atît timp cît atacanții sînt atît de aproape de linia magică a golului (doar 6 m !) și au, în plus, posibilitatea să dirijeze traiectoria mingii cu mîna. Ceea ce este altceva decît să încerci același lucru cu piciorul sau cu crosa pe gheața alunecoasă...

Și totuși „măiestria" portarilor s-a impus în handbal, determinînd în ultimii ani schimbarea totală a opticii cu privire la rolul lor în conturarea unui rezultat final. A fost la început maniera lui Roland Matson (azi antrenorul selecționatei suedeze): înalt, agil, așezat mult în fața liniei porții, bine plasat și foarte atent. Cam așa l-am avut și noi pe Mihai Redl, al cărui aport în cucerirea primului titlu mondial (1961) a fost dintre cele mai substanțiale. A urmat apoi epoca stilului lui Jiri Vicha (și el azi antrenorul reprezentativei cehoslovace): mai mărunt, dar calm, cu reflexe uimitoare, evitînd plonjoanele, deviind mingile cu picioarele mai ales, fără să lase impresia că face un efort deosebit, ceea ce avea — vă imaginați — un efect paralizant asupra adversarilor. După acest handbalul mondial a cunoscut „moda"... Cornel Penu. Încă înainte de C.M. de la Paris (1970), acest portar se impusese în arena internațională, combinînd cele două stiluri anterioare: impetuozitatea și chiar mai înalt ca Matson (1,92 m !) preferind, de asemenea, pozițiile avansate, plonjînd puțin și folosind mult picioarele în devierea sau blocarea mingii ca Vicha, dar avînd peste acești doi mari ași ai handbalului mondial zîmbetul cu subînțeles, derutant, al lui... Penu, un simț psihologic ieșit din comun, o siguranță și un plasament uimitoare, o elasticitate proverbială și, cu deosebire, o ambiție care l-a făcut de multe ori să-și muște buzele pînă la însîngerare sau să părăsească poarta intempestiv, cînd nervii, ca la orice om, prea încărcați fiind, au cedat „siguranțele".

Deoarece, în ciuda impresiilor telegenice din '70 de la Paris sau mai recent de la Berlin, Cornel Penu este și rămîne, pentru cei ce-l cunosc în intimitate, un om la fel ca noi toți, uneori timid, cu slăbiciunile și calitățile lui. Inginer (specialitatea Tehnologia construcțiilor de mașini), căsătorit cu o fostă colegă de institut, actual inginerul frigotehnist Georgeta Penu, tatăl unui prichindel (Gabriel în vîrstă de 2 ani și 5 luni), pentru jucăriile căruia a bătut, nu o dată, kilometri întregi prin metropolele Europei, pasionat al pescuitului, petrecînd ore întregi din timpul său liber ascultînd unda apelor și pîndind (ca în poartă...) lăcomia crapului sau a știucii, Cornel Penu nu are în biografia sa nimic insolit. A început handbalul, elev fiind, prin 1958 la Buzău, mai întîi îndemnat de profesorul Mircea Dumitrescu și, apoi, „descoperit" și îndrumat spre locul său, dintre barele porții, de un alt animator al handbalului buzoian, prof. C. Căpățînă. A rămas definitiv îndrăgostit de acest sport pe care a continuat să-l practice la Galați, unde a debutat în divizia A cu echipa locală Știința și de unde a venit în 1968 la clubul Dinamo București. A apărat prima oară la C.M. în 1967 în Suedia, după care, în același an, a cucerit cu selecționata României titlul suprem la campionatul mondial de tineret (Olanda). Și iată o coincidență pentru amatorii de curiozități: căpitanul formației de tineret de pe vremea aceea era... Cristian Gațu! Același care a fost căpitanul echipei noastre reprezentative și în finala de la Berlin și împreună cu care Cornel Penu purta, luni seara pe treptele scării avionului, imensul trofeu cucerit la „Werner Seelebinderhalle".

A jucat pentru reprezentativa țării 154 de partide internaționale (a marcat chiar și un gol...), participînd la trei campionate mondiale: 1967 — locul III, 1970 — locul I, 1974 — locul I și la o ediție a J.O.: 1972 — locul III. Deci, maestrul emerit Cornel Penu, ca și colegii săi de echipă, nu s-a întors acasă de la marile competiții internaționale niciodată cu... mîna goală. Secretele succesului lui? De o simplicitate dezarmantă: o muncă enormă, seriozitate și o încercare permanentă de a cunoaște bine adversarii. De altfel, la „încălzire" Cornel Penu îi supraveghează întotdeauna atent, intuindu-le subtilitățile. Pentru a-și consolida această „armă", studiază în ultimul timp cu pasiune psihologia. Simte că trebuie să-și domine adversarii mai ales, pe acest plan al luptei sportive. În fond, finala de la Berlin așa s-a cîștigat. Mai întîi din punct de vedere psihologic și, abia, după aceea handbalistic...

Călin ANTONESCU

CAMPIONILOR MONDIALI

Repetînd victoria din 1970 asupra handbaliștilor din R.D. Germană, jucătorii noștri au cucerit titlul de campioni mondiali.

Le-ați risipit pe vremuri visul,
Jucînd „ce n-a văzut Parisul"
Și-acum ați repetat festinul,
Jucînd „ce n-a văzut... Berlinul !"

Lui Ștefan Birtalan, golgeter al C.M.

Bună veste,
Birtalan:
Ai tras peste...
Peste... plan !

Un efort din partida finală, echipa noastră a jucat în inferioritate numerică.

Ce mai fapte,
Ce mai pase:
Și în șapte
Și în șase !

Nelu QUINTUS

ARTĂ ȘI ACROBAȚIE

În această lună se va organiza la Paris un concurs de sărituri în înălțime pentru cai. Organizarea la Paris a acestei spectaculoase întreceri, se pare că este consecința tentativei din octombrie 1973 a călărețului francez Michel Parrot de a bate recordul de înălțime existent din 1949, pe care n-a reușit să-l doboare (de foarte puțin), dar, pe care speră să-l înscrie în palmaresul său sportiv, cu această ocazie. Ultimul record mondial (5 febr. 1949) îl deține chilianul Alberto Larraguibel Morales cu calul de pursînge Huasso (12 ani), fost alergător în cursele de garduri de pe hipodrom sub numele de Faithfull. Federația ecvestră internațională a omologat atunci 2,47 m drept record mondial.

Primul record în săritura în înălțime — 2,35 m — a fost stabilit în anul 1906 de căpitanul francez Crousse cu calul Conspirateur, la Grand Palais, la Paris. Acest record a fost bătut după șase ani (17 aug. 1912) în orașul francez Vittel de doi călăreți: F. Montespiui cu iapa Biskra (de origine din Australia) R. Richard cu pur-sîngele Montjoie III, amîndoi cu o săritură de 2,36 m. A trebuit să treacă 21 de ani pentru ca recordurile lor să cadă la Paris (10 apr. 1933), cînd la Grand Palais, locot. Cristian de Castries a reușit 2,38 m cu calul Vol-au-Vent. Recordul lui C. Castries a fost întrecut de căpitanul italian Antonio Gutierrez, la Roma (27 oct. 1938) cu calul Ossoppo — la înălțimea de 2,44.

11 ani mai tîrziu (5 febr. 1949) titlul mondial a revenit lui A. Larraguibel cu săritura de 2,47 m, neatinsă de nimeni pînă acum. Se cuvine însă să arătăm că în 1935 americanul Lad Barra a sărit la un concurs din Canada cu calul Lookout — 2,48 m; și cu același cal la un concurs de la Tenterfield (S.U.A.) din 1937 a izbutit să sară 2,51 m (!). Performanța nu a fost însă omologată de Federația ecvestră internațională.

Iată însă că, abia acum (după 25 de ani) se va încerca la Paris „detronarea" lui Larraguibel. Șansele îi surîd lui Michel Parrot, care cu calul său Tancarville a reușit la concursul de la Poitiers (22 oct. 1973) să treacă înălțimea de 2,41 m (nou record francez). Încercările lui de a trece 2,49 m (cu 2 cm. peste record) au rămas, la Poitiers, fără rezultat.

Fratele lui Michel, Hubert Parrot (37 ani), s-a specializat în săriturile în... lungime (probabil pentru a nu-și concura fratele mai mic, la înălțime) și încercările lui făcute la Fontainebleau (12 iunie 1970) de a doborî vechiul record din 1951 stabilit de colonelul spaniol Lopez del Hierro cu calul „Amado Mio" (anglo-arab) cu săritura de 8,30 m lungime, au eșuat. Tentativa la 8,40 m nu a putut fi omologată deoarece iapa lui, Resenda B, a călcat cu un posterior în apă.

Pregătirile cailor pentru asemenea sărituri record pretind un volum de muncă foarte mare, după un program în care trebuie executate succesiv, atît prin artă, cît și prin acrobație.

Felix ȚOPESCU

AM PĂRĂSIT RINGUL, DAR VREM SĂ LĂSĂM ÎNLOCUITORI

— Anton Cojan și Constantin Cojocaru pregătesc „schimbul de mîine" al pugilismului din Galați

Într-o dimineață blîndă de februarie, cu mult soare, cînd un pui de vînt se zbenguia printre castanii din Galați, am întîlnit, la poarta Școlii profesionale, două figuri cunoscute: pugiliștii gălățeni Anton Cojan și Constantin Cojocaru.

— Cu ce ocazie pe aici, la școală? Mai aveți ceva restanțe?

Cei doi au tăcut cîteva clipe, apoi au zîmbit puțin intimidați:

— Am venit să ne interesăm de elevii noștri... Cum o duc cu învățătura, cu purtarea... Da, da, avem și noi elevii noștri !

...Așa aveam să aflu că cei doi pugiliști gălățeni cu frumoase state de serviciu în „careul magic" (Cojan — vicecampion în 1972 și de cîteva ori internațional, Cojocaru — „Mănușa Litoralului" în 1968, victorie la Alec Năstac și numeroase meciuri internaționale) au coborît treptele ringului de cîteva luni, dar n-au renunțat la tentația nobilei arte. Ei își continuă acum activitatea ca instructori la clubul Box Club Galați ajutîndu-i pe experimentatul maestru Petre Mihai și pe Nicolae Dobre.

— Noi doi — ne spune Cojocaru, arătîndu-l și pe Cojan, ne-am gîndit că trebuie să punem umărul și să găsim înlocuitori. De aceea ne-am hotărît să îndrumăm primii pași spre ring ai băieților care au aptitudini pentru acest sport temerar.

— Aveți mulți elevi la sală?

— Aproape 40 — răspunde Cojan. Majoritatea provin de la școlile profesionale. Lucrăm în două serii la sala noastră din Țiglina 1. Merită să veniți s-o vedeți. E dotată cu tot ce se cere unei săli de box.

— De altfel, primele rezultate au și început să se arate — completează Cojocaru. La această oră, Galațiul se poate mîndri cu o serie de elemente care ne dau îndreptățite speranțe pentru viitor. E vorba de tinerii Focaru, Andone, Antohi și alții.

— Vă pasionează această muncă?

— Cum ar putea fi altfel? Tot timpul umblăm prin școli, mergem la antrenamente și uneori chiar la elevi acasă. Ne interesează tot ce este legat de viața lor, de comportarea lor, de învățătură și disciplină.

— Avem ambiția — intervine Cojan, ca să pregătim Galațiului cît mai curînd o nouă promoție de boxeri bine pregătiți.

...Și cei doi foști boxeri ai clubului „Constructorul" s-au depărtat cu pași repezi, de oameni harnici, ai căror timp e măsurat.

La sala din Țiglina îi așteptau cîteva zeci de elevi, dornici să învețe tot mai multe taine ale sportului cu mănuși.

G. MIHALACHE

Ilie Năstase văzut de... Tom Gorman

Puterea de fascinație pe care Ilie Năstase o exercită asupra iubitorilor tenisului, pretutindeni unde apare în fața fileului alb, se face mereu simțită. Recent, ne-a parvenit o scrisoare, trimisă de dincolo de Ocean, care a făcut lunga călătorie de la Richmond (statul Virginia) și pînă la București. A fost expediată de *C. Coleman McGhee*, un pasionat al tenisului și frecvent admirator al campionului nostru. În plic, o pagină din ziarul *„The Richmond News Leader"* consacrată exclusiv lui Năstase, mai exact victoriei sale repurtată în primul turneu al Circuitului W.C.T., disputat în acest oraș.

„Compatriotul dv. Ilie Năstase, a desfășurat o excelentă demonstrație de bravură în tenis, scrie expeditorul misivei. *El, într-adevăr, a etalat un joc superb și cred că vă veți bucura citind articolele din ziar, privind victoria sa".*

Iată, dăm cuvîntul, în rîndurile ce urmează, cronicarului american de specialitate *Jennings Culley* în cîteva extrase din comentariul său:

Ușurința cu care românul a cîștigat indoor-ul din sala Coliseum, dispunînd cu 6—2, 6—3 de Gorman, i-a convins pe cei 7 000 de spectatori că Năstase va domina seria roșie (n.r. — prima grupă a W.C.T.-ului) *și — cînd va veni vremea — și pe cea albastră și verde, de asemenea.*

Motivul?

Viteza sa — *spune Tom Gorman. Și el trebuie să fie un expert în materie, dat fiind că a pierdut 17 din cele 19 întîlniri susținute cu campionul român.*

Este un maestru al tuturor loviturilor... — *mai spune Gorman*, dar viteza sa îți pune cele mai multe probleme.

Cel care tocmai fusese desemnat drept tenismanul nr. 1 al lumii a venit la start cu un braț dureros.

Mă simt mai bine acum — *admite Năstase*. Mai ales după ce am cîștigat...

Năstase se simte bine și în fruntea clasamentului grupei roșii, avînd 123 puncte avans (n.r. actualmente 117 p). *Această grupă roșie, după opinia multor observatori, este cea mai echilibrată din cele trei. În special cînd Tom Okker și Manuel Orantes sînt în joc. Dar, oricum, Ilie Năstase se ridică deasupra întregului lot.*

Cu dureri în braț sau nu, Năstase a servit cîțiva ași devastatori în finală. A mai pus în acțiune și lobul său topspin, pe care Gorman îl califică drept cel mai bun din tenis. Toate aceste lovituri gravitează însă în jurul excepționalei viteze a picioarelor sale.

Nu știu cum să caracterizez jocul meu — *mărturisea Năstase*. Într-adevăr, încerc să joc repede. Iau mingi la care alții renunță, sau nu le mai ajung...

Surîsul învingătorului, imortalizat pe pelicula de fotoreporterul ziarului american „The Richmond News Leader"

Nici acesta nu-i un secret pentru Tom Gorman !

Rd. V.

AVENTURI ÎN VĂZDUH

RECORD DE DISTANȚĂ... CU PARAȘUTA

Titlul de mai sus va surprinde, desigur, pe cititorul inițiat în tainele aviației sportive, pentru că o asemenea probă nu figurează în regulamente. Dar cîte nu se pot întîmpla — și se întîmplă — în această activitate în care omul are de-a face cu văzduhul, cu natura plină de fenomene neprevăzute? Iată aventura prin care au trecut doi parașutiști ai aeroclubului „Mircea Zorileanu" din Brașov, ei demonstrînd cu acest prilej nu numai curaj, ci și o înaltă măiestrie sportivă.

Activitatea de zbor era în toi: deasupra aerodromului avionul AN-2 urca greoi, „săltînd" echipajele de parașutiști pentru salturile de la 1 000 m în grup, cu aterizare la punct fix, planoriștii se pregăteau de decolare, iar undeva în zonă, spre Măgura Codlei, maestrul emerit al sportului Ștefan Calotă inițîa pe unul din elevi în pilotajul acrobatic. Deodată, pe cînd executa un viraj larg, a simțit că aparatul este săltat cu putere de un front ascensional. Un fapt obișnuit întîlnit de multe ori. A redus motorul, dar avionul continua să urce cu 2 m pe secundă. Experiența anilor petrecuți la manșă l-a făcut pe pilot să tresară: uriașa masă ascensională de aer se deplasa cu repeziciune spre Ghimbav, iar acolo... Ce se întîmplă acolo? Viră pe o aripă și o clipă mai tîrziu descoperi în zare, pe cer, AN-2-ul, care se rotea pregătind parașutările. Trebuia urgent oprită activitatea pentru a nu-i lăsa pe tinerii de sub cupolele de mătase în voia stihiilor dezlănțuite.

Calotă a pus motorul în plin pe cap-compas Ghimbav, în picaj pronunțat. Cînd a ajuns însă în apropiere, legănînd din aripi și anunțînd pericolul, prima echipă fusese lansată. Cinci umbrele uriașe coborau spre sol. Vor scăpa oare? Parașutările s-au întrerupt și avioanele veneau la aterizare...

Pe cîmp s-a declanșat alerta. Dispecerii nu-și puteau da seama ce se întîmplă cu adevărat. Era limpede însă că sus ceva nu este în regulă, și-apoi, în timp ce trei dintre parașutiștii lansați se apropiau de sol, doi rămăseseră parcă lipiți pe cer, deplasîndu-se lateral, spre nord-est. Ba parcă se micșorau, urcau mai sus. Așa era. Frontul i-a ajuns și-acum „pluteau" pe coama valului, tot mai sus, lăsînd în urmă aeroportul. Este necesară multă stăpînire de sine pentru a-ți păstra calmul în asemenea clipe. Singuri, în voia soartei...

Cei doi tineri aveau să observe, cîteva minute mai tîrziu, că nu sînt chiar singuri. Ștefan Calotă decolase din nou cu Zlinul și-acum, împreună cu instructorul de parașutism Ion Roșu, maestru emerit al sportului, executau viraje largi în jurul lor, făcîndu-le semne încurajatoare. Au urmat manevre febrile și unul din parașutiști a reușit să scape sub front. Calotă l-a urmărit pînă aproape de sol, a reperat locul, apoi a continuat urmărirea, în lungul Perșanilor, neslăbind din ochi „obiectivul"...

În sfîrșit, a răsuflat ușurat. „Fugarul" — fără voia lui —, dînd dovadă de multă abilitate în mînuirea suspantelor, a reușit să aterizeze cu bine în marginea unei poieni. Calotă comunică în microfonul stației de radio:

— „Fraga", „Fraga", aici „Rîndunica". Totul s-a terminat cu bine. Primul a aterizat la 15 km de aerodrom, nord de Bod, punctul... Al doilea la 35 km, 35 km de bază, la est de comuna Vîlcele. Trimiteți mașinile pentru recuperare...

35 km ! Un adevărat record de distanță !

Viorel TONCEANU

RÎNDURI DE LA ȘTEFAN TRIPȘA ȘI OȚELARII LUI

Ori de cîte ori sportivii noștri înregistrează succese în confruntări internaționale importante, iubitorii de sport din țara noastră simt nevoia să-și exteriorizeze sentimentele lor de satisfacție și mîndrie patriotică, adresînd prin intermediul ziarului cuvinte calde de mulțumire sportivilor care au apărat cu cinste culorile noastre.

Așa s-a întîmplat și acum, cînd băieții noștri au cîștigat campionatul mondial la handbal. Din toată țara am primit la redacție sute și sute de scrisori în care tineri și vîrstnici își exprimă admirația pentru această mare performanță.

Ieri ne-a parvenit o scrisoare și de la **Ștefan Tripșa** — Erou al Muncii Socialiste — care, în numele colectivului de oțelari de la C.S. Hunedoara, a așternut pe hîrtie, cu multă dragoste, următoarele versuri:

„Valențele oțelului fierbinte
Vi le-oferim în caldă-mbrățișare.
Să ne trăiți, flăcăi, și la mai mare,
Și-un singur țel: tot înainte !"

claudiu — Time out

NEW BALLS PLEASE...

CEI DOI FRAȚI

Cazurile echipelor care au avut în componența lor doi frați sau două surori nu sînt o raritate. Numai istoria baschetului reține cuplurile Marian și Gheorghe Spiridon (Progresul Finanțe Bănci), Elisabeta și Maria Cristea („U" Cluj), Ana și Clara Dorbi (A.S.A. Cluj), Tatiana și Liliana Rădulescu — actualele componente ale echipei Voința București.

Așa că tandemul fraților Alexandru și Sorin Vidican de la Politehnica Cluj nu vine decît să îmbogățească galeria cuplurilor unde mezinul (a) a călcat pe urmele fratelui (surorii) mai mare.

Așa a fost și în familia Vidican. După ce Alexandru (actualmente în anul II la Electromecanică) a făcut o mare pasiune pentru baschet, a transmis „microbul" și fratelui mai mic: Sorin, care a evoluat vertiginos și a trăit satisfacția de a debuta în prima divizie cînd încă nu terminase clasa a XI-a (începutul lui '73).

Acum, ambii sînt elemente de bază ale Politehnicii Cluj și luptă din răsputeri pentru ca echipa lor să evite retrogradarea. Și, din cînd în cînd, ambii meditează (și rîvnesc) la... soarele sub care trăiesc omonimele lor de la Voința București fruntașă în divizia feminină.

Pe cînd o situație similară? !

Nușa DEMIAN

ADEVĂRURI

Nu există pe lume o haină mai frumoasă decît bronzul mușchilor și prospețimea pielii.

V. MAIAKOVSKI

Gimnastica este partea tămăduitoare a medicinii.

PLATON

Sănătatea depinde de echilibrul dintre alimentație și activitatea fizică.

HIPOCRATE

Mersul înviorează gîndirea.

J.J. ROUSSEAU

Exercițiul dă mai mult decît talentul.

EPICUR

Nu trebuie să desperăm în nici un joc, cît timp încă nu e pierdut.

SCOTT

(Culese de Tiberiu Cornescanu)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ION MOSCU, BUCUREȘTI. Argentina, Scoția, R.F. Germania, Bulgaria și Iugoslavia. Cinci țări care vor participa la turneul final al C.M. de fotbal. Cinci țări — vă răspundem la întrebare — cu care se va întîlni Anglia, înainte de începerea competiției, în meciuri de verificare pentru acestea. Iată, deci, fotbalul englez, cel atotputernic altădată, în postură de... sparring-partener ! Orice s-ar spune, fotbalul a fost ingrat cu englezii.

ADRIAN CRĂCIUN, COMUNA CATALOI. Arbitrul bîrlădean Niculae Rainea este născut la... Brăila, la 19 noiembrie 1933. Deci, în zilele cu cinci stele îl pot revendica atît bîrlădenii, cît și brăilenii.

ION RĂPEANU, CÎMPINA. Aveți dreptate. Cum poate fi frate Bobby Moore cu Bobby... Carlton? Nici la noi, Ion Popescu nu este frate cu Ion Grigorescu.

GHEORGHE SURA, CONSTANȚA. Nu cred că epigrama trimisă ar contribui la „întreținerea atmosferii de entuziasm în care a început returul". Dimpotrivă.

RICA BOGDAN, DROBETA TURNU SEVERIN. Universitatea Craiova răspunde la scrisorile iubitorilor de fotbal (bineînțeles, la cei care trimit și mărci pentru răspuns. Astfel, față de numărul admiratorilor, clubul ar avea mari dificultăți financiare). Notați dv. și... alții (pentru a nu fi întrebați din nou) adresa clubului Universitatea Craiova: strada Săvinești nr. 10.

SIMON GABRIEL, ROMAN. Regulamentul nu oprește, la fotbal, executarea unei lovituri de la 11 metri în acest mod: cel care execută lovitura, trage încet înainte, un coechipier pătrunde, preia mingea și înscrie. Dar ce sens are o astfel de execuție? Nu se ratează, și așa, destule penalty-uri? Să folosim metode noi de a le irosi? La handbal, lovitura de la 7 metri nu poate fi trasă decît direct în poarta adversă și ea înseamnă, în proporție de 90% gol. Este, de altfel, o diferență între a trage cu piciorul și a trage cu mîna.

VASILE POPA, CLUJ. Sînteți sigur că noul „tunar" al handbalului nostru, Ștefan Birtalan, s-a născut la Jibou? El declară că s-a născut la 25 septembrie 1948, la Zalău. Mă puneți într-o mare încurcătură: să vă contrazic pe dv. sau să-l contrazic pe Birtalan?

ARGHIR POPA, SIMERIA. Presupun că mulți simpatizanți ai echipei de fotbal Steaua s-ar mulțumi cu o fotografie alb-negru a formației îndrăgite. Dv. vreți neapărat să fie... colorată. De fapt, noi nu avem nici de unele nici de altele. Încercați la... sursă: clubul Steaua, Calea Plevnei nr. 118, sectorul 7. Dar, nu trebuie să vă supărați pe mine pentru timbrele consumate, în cazul cînd nu primiți nici un răspuns.

PANAIT BUTNARU, TIMIȘOARA. Numărătoarea cartonașelor galbene se încheie odată cu transformarea lor într-o etapă de suspendare și se reia, de la început, după ce jucătorul respectiv și-a executat pedeapsa. Este clar?

SUPORTER VECHI, HAȚEG. Același răspuns.

PAVEL SILISTEANU, ORADEA. Din fonduri proprii (economii de la banii de prăjituri dați de tăticu?) v-ați confecționat un steag și o șapcă cu culorile lui F.C. Bihor. După cum văd, dv. v-ați pregătit pentru revenirea în Divizia A a echipei favorite. Să vedem dacă și ea s-a pregătit în același scop! M-ar bucura — fiind vorba de un elev — să nu fi făcut degeaba aceste... investiții.

AUREL TATU, GIURGIU. Floyd Patterson a spus, se pare, adio boxului. La 38 de ani, era și timpul! Dar nu este exclus să apară din nou în ring. Renunțările sînt dificile...

Ilustrații: N. CLAUDIU

Un băiat numit Petschovschi

Rapidul intră pufăind în gara afumată. Se mai vedeau încă urmele dinților de oțel care mușcaseră lacomi din ziduri. Peste negreala londoneză a orașului, bombele incendiare au depus încă un strat de funingine. Budapesta se ridica dintre ruine, făcea eforturi să-și regăsească aerul său bonom de primadonă.

La sosire, I.T.A. e salutată de organizatorii meciului.

— Partida dumneavoastră face concurență jocului de la Belgrad. Cum o apreciați? întrebă reprezentantul Radiodifuziunii maghiare.

Petschovschi îi răspunde:

— Și pe noi ne interesează meciul Iugoslavia — Ungaria. Doar știți că jucăm pentru Campionatul balcanic și Cupa Europei Centrale, Puskas e selecționat?

— Bineînțeles. Avem o înaintare de zile mari: Egressy, Szusza, Szilagyi, Puskas, Vezer. Meci tare, nu glumă !

— Hidegkuti a rămas la Budapesta? întrebă uimit Peci.

— Da. Veți juca împotriva lui. Combinata Ujpest — M.T.K. are mulți internaționali. Sîntem siguri că nu puteți spera la prea mult...

— Credeți? Și arădeanul zîmbi ironic.

Nu așteaptă răspunsul. Deci și ei aveau aceleași ambiții (?!) Ujpest, echipa lui Zsengeller, campioană a Ungariei, solicitase pe cei mai buni jucători de la M.T.K., spre a-și mări forța în meciul cu I.T.A. !

Ziarele de a doua zi anunțau cu litere mari partida de pe terenul Ferencvaros. „Românii au venit cu numeroși internaționali". „Ujpest — M.T.K. — o formație imbatabilă". „Să vedem cine este I.T.A." așa sunau titlurile de pe prima pagină.

Fiecare oră cîntărea acum cîte o tonă. Nervii le erau încordați la maximum de lunga, imensa așteptare. Petschovschi nu visa decît momentul cînd va avea mingea la picior. Era nerăbdător ca un debutant. Cîntărea șansele I.T.A.-ei, făcea combinații în gînd. Va putea Marki să țină piept unui atac cu „tunuri" de calibru greu? Dar aprigul Hidegkuti, cu ce trebuie oprit? Dumitrescu III pare să fie în vervă deosebită. Dar va juca el sau Toth?

Îl privește pe Băcuț. E calm. Sau vrea să pară. „Domnul doctor" Stibinger comentează cu seninătate. E un semn bun, căci Stibinger are darul să analizeze întotdeauna o situație cu un ascuțit spirit critic. Așa se comporta și pe teren. Nu degeaba i se spunea „doctorul"...

— Știi ce ne lipsește în echipă, Stibi? întrebă într-un tîrziu Petschovschi. Un „Copec"... ca la C.A.O. Adică, omul care are gluma pe buze. Era în stare să-l păcălească și pe Dumnezeu, ori să-l facă pe dracu cuminte !

Doctorul nu răspunse. De unde să fi știut că, peste cîțiva ani, echipa națională a Braziliei va angaja nu numai un psiholog, ci și un clovn ??!!

După-amiaza zilei următoare deveni insuportabilă. Un val de căldură africană se abătu peste Budapesta, iar termometrele arătau 35 de grade la umbră ! Degeaba plouase în ajun ca la tropice. Canicula topea caldarîmul și... oamenii. Doar la Viziváros — cartierul de lîngă Dunăre — în apele reci de la Palatinus Gyógyfürdö sau în piscinele ștrandului Széchenyi te mai puteai răcori și respira un aer binefăcător.

În ciuda caniculei, pe stadionul Ferencváros o lume imensă veni să asiste la meci.

Toate redacțiile ziarelor din celebra clădire „New York Palota" își aveau trimișii speciali la fața locului. Radiodifuziunea, fotoreporterii de la „Képes Sport" erau prezenți în tribună sau pe teren, convinși că vor relata ascultătorilor și publicului cititor o victorie budapestană cu liderul campionatului românesc.

I.T.A apare în tricourile sale albe cu dungi roșii. Combinata maghiară, echipată în alb-violet, e salutată cu urale de spectatori.

Petschovschi, după un vechi obicei, studiază în ascuns pe reputații săi adversari. Nume, unul și unul: Kovacs, Buzansky, Horvath, Nagymarosi, Hidegkuti, Zsengeller Patkolo și alții.

I.T.A. alege poarta dinspre oraș. Are deci avantajul vîntului. Peci, printr-un gest, urează noroc „Cocoșatului".

Meciul începe... Și, culmea ! Bodola are din primul moment ocazie de a marca... Combinata Ujpest — M.T.K. leagă frumos jocul... Dar șuturile lui Hidegkuti sînt prinse de Marki. Zsengeller, marele Zsengeller, nu mișcă în fața stoperului... iar cînd scapă, plonjonul lui Marki este salvator.

Dar, deodată, începe să plouă ! Aproape torențial... În tribune s-au deschis umbrele, au apărut coifuri improvizate din ziare.

Pînă la pauză au rămas șase minute. Echipierii lui Hidegkuti și-au pierdut calmul englezesc cu care abordaseră jocul. Nici măcar Bodola nu mai glumește.

I.T.A. bate un corner. Mingea planează... Adalbert Covaci stopează... Face încă un pas... șut ! Golul e imparabil ! 1:0 !

Publicul, care gustase frumusețea fazei, aplaudă îndelung golul de kinogramă al românilor.

— Ați văzut ?! Ați văzut ?! strigă Petschovschi spre colegii săi, care simt cum le aleargă argintul viu prin sînge...

Băcuț pasează inspirat spre „Boni". În sfîrșit, centrul atacant arădean scapă spre poarta lui Ujpest — M.T.K. ! ... Dar adversarul său direct revine puternic... Pasă la Covaci... Fenomenal ! Arădeanul înscrie tot imparabil, dar în colțul opus. 2:0 !! Publicul a amuțit de-a binelea.

Pauza vine cu odihna ei binefăcătoare. Românii zîmbesc, privind neîncrezători tabela de marcaj. E totuși 2:0 !

— Dumi, intri pe extremă ! i se comunică în cabină lui Dumitrescu III. Toth rămîne în vestiare...

Băieții sînt uzi pînă la piele, dar au fețele radioase. Să spună cineva că la Arad nu se joacă fotbal de clasă europeană ! — ar vrea parcă să strige publicului.

Din nou pe teren. Din nou cu nervii încordați, cu respirația fierbinte. Peci aruncă cărbuni în „cuptorul" aprins. Dumitrescu fentează, dribblează, avansează, șutează. Apoi iarăși acroșează, pasează. Extrema I.T.A.-ei smulge aplauze pînă și celor mai pătimași suporteri budapestani. Atacul crește în putere, ca valul ce se apropie de țărm. Marki, cu ochiul său de Argus, anticipează, iese la mingi, blochează.

A trecut o jumătate de oră. Hidegkuti se stăpînește cu greu... Din nou I.T.A. spre poartă !.. Stibinger primește balonul... jonglează o clipă cu el... șuuut ! Gool !

Este incredibil — 3:0. Ujpest — M.T.K. luptă doar pentru punctul de onoare. Îl aduce Patkolo. Prea tîrziu pentru selecționată..

Victorie ! Victorie ! I.T.A. a îngenuncheat aici, pe stadionul Ferencvaros, o combinată ungară de primă strălucire ! Gazdele, afectate strîng mîna învingătorilor. Hidegkuti — Zsengeller — Bodola știu acum că la Arad există o adevărată Academie de fotbal, ai căror studenți își susținuseră licența azi.

Aristide BUHOIU

Fragment din romanul „Petschovschi", în curs de apariție la Editura „Stadion".